

Kate A. Boormanová

ΤΕΜΝΆ ΤΆΝΪ

HOST

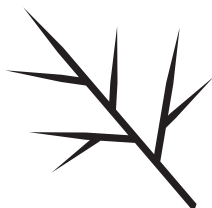
Kate A. Boormanová

TEMNÁ TÁNÍ

Kate A. Boormanová

TEMNÁ TÁNÍ

BRNO 2016

Copyright © 2015 by Kate Boorman

Cover photo credit: Dew drops in the fog by Nic McPhee
(www.flickr.com/photos/nicmcphee/2257656212),

CC BY-SA 2.0, modified

Translation © Markéta Polochová, 2016

Czech edition © Host — vydavatelství, s. r. o., 2016
(elektronické vydání)

ISBN 978-80-7491-884-1 (Formát PDF)

ISBN 978-80-7491-885-8 (Formát ePub)

ISBN 978-80-7491-886-5 (Formát MobiPocket)

KAPITOLA PRVNÍ

Řeka je rozvodněná a divoká.

Mrtví jsou ukrytí hluboko pod hladinou.

Upírám svůj pohled k místu, kde se břehy sbíhají až do uzounké průrvy, kterou se řeka valí prudkým, dravým proudem. Dívám se tam, kde stromy raší jemnými naze-lenalými špičkami a prohýbají se v nárazech jarního větru. Na místo, odkud poslali na poslední odpočinek mého tátu.

Udělal to rychle, hned v ten den, kdy zemřel, aby mě ochránil, a stihli to dřív, než se do kraje vřítela *la prise* a oslepila nás. Dřív, než se svět ponořil do tmy. Jeho tělo zabalené do kusu látky, který byl na obou koncích pevně utažený, vhodili do smrtící hloubky vířících ledových ker. Vzpomínku na tuhle řeku plnou ledu mám vrytou až do morku kostí, její dutý řev pronikl do nejhlubších zákoutí mých uší a já jako bych se znovu i s ním potápěla pod hladinu a propadala se do nekonečných černých hlubin.

Potom mi Kane položil ruku na šíji a jemně mě k sobě přivinul, přitáhl mě na svoji hrud a do své teplé náruče provoněné kouřovým dřevem. Slyšela jsem zimní větry pohvizdující ve větvoví stromů a hlasitý tlukot Kaneova srdce, který

KAPITOLA PRVNÍ

ke mně pronikal. Matisa vzala mou ruku do své, neznámé, a přitom tak povědomé.

Všichni jsme se ukryli vevnitř. A potom do kraje vstoupila temnota. Řeka zamrzla.

V té době jsme začaly mít sny. Matisa se zdálo o smrti. Vídala řeku v plamenech a tříštící se kosti, slyšala ohlušující řev. Viděla válku, která ničila lidi, jež jsme obě milovaly. Mně se naproti tomu zdávalo o životě. Ve snech jsem vídala vysoké horské masivy, sněhem pokryté větve stromů a stříbřitou vodní hladinu. Zdávalo se mi o údolí, v němž teplý vítr svištěl nad hladinou neskutečného jezera. Bylo modré jako drozdí vejce, ale současně zelené jako čerstvé pupeny rašící na jaře. A navíc mě to jezero k sobě volalo.

Matisa říkala, že jsme dvě snící dívky z její legendy — dvě snící bytosti z „různých časů“, které měly nalézt jedna druhou. Minulý podzim se mi o Matisa zdávalo každičkou noc. Ve snu jsem ji vídávala v lesích za hradbami naší pevnosti a to nutkání, ta touha najít ji byly tak silné, že jsem kvůli tomu riskovala vlastní život. I ona mě vídávala ve snech. Opustila svůj domov a prohledávala lesy, místo, které bylo mezi jejími lidmi zapovězené, jenom aby mě našla. Po celou smrtnou zimu jsem snívala o životě — o svém novém životě někde tam venku. Malinká část mého já tíhla k téhle myšlence a pokoušela se uvěřit, že právě tohle je důvod, proč sem Matisa přišla.

Ale věděla jsem, že to bude jinak. Pokud šlo o všechno to neštěstí, které vídala ve svých snech, Matisa věřila, že se nám podaří zabránit mu, jenom když zůstaneme spolu. A i když jsem přesně nevěděla, jak to udělat, byla jsem rozhodnutá se o to pokusit. Opustím pevnost a půjdu s ní až k nim domů, na to podivné a krásné místo, které jsem znala ze svých snů.

TEMNÁ TÁNÍ

Zjistíme, jak se naše sny propojí a jak bychom s jejich pomocí mohly zabránit smrti.

Pohrávám si s balsamorhizou. Roste sice i poblíž naší pevnosti, ale já si nemůžu pomoci a chodívám ji sbírat až sem. Ohnu se, abych ze břehu utrhla ještě pár rostlinek, a váhu přenesu na zdravou nohu. Teprve potom mi dojde, že už to díky Matisinu léčivému výluhu není nutné. Říkala mi, že na tenhle svůj zvyk co nevidět zapomenu.

Hlasy, které ke mně šeptávaly z korun stromů, nyní utichly. Moji Ztracení, duchové Prvních národů, kteří tenhle kraj kdysi obývali, jsou teď tady. Byli nalezeni. *My* jsme byli nalezeni.

Ale slychávám nové hlasy, jejichž šepot se ozývá z hlucící řeky. Z jejích chladných hlubin. Rámusí pod povrchem.

A tyhle hlasy nehovoří o životě.

Zkusím je na chvíli přestat vnímat a nadechnu se, mírný vítr ševlí ve vrbách. Slunce svítí na místo, odkud hodili do řeky mého tátu. Tělo mého táty, které bylo tak klidné. Potlačím tu vzpomínku a nechám své oči naplnit stříbřitým světlem odrážejícím se od vodní hladiny. Dřívější pevný pás zmrzlého ledu se teď proměnil ve třpytivý proud, který dává pít žízňivým vrbám i orobincům a pomáhá stromům vypučet do všech odstínů zelené.

Tání s sebou pokaždé přináší příslib.

Hýčká si tu myšlenku v nejhlubším zákoutí svého srdce. Lpím na téhle pravdě, že když řeka roztaje, přináší to s sebou nový život a nový začátek.

A snažím se upozadit jinou pravdu, která jako by se svými chladnými prsty sápala po mém hrdle. Totiž že jakmile led roztaje, všechno, co je pod ním skryto, se může znovu vynořit na povrch.

KAPITOLA PRVNÍ

Celý můj svět se proměňuje. A já prostě potřebuji věřit tomu, že se proměňuje k lepšímu.

„Em!“ ozve se odněkud z daleka za mnou dětský hlásek.

Otočím se. Od pevnosti ke mně přichází Kane se svým malým bráškou Danielem. Ranní slunce je zalévá teplým světlem, ale zdi pevnosti za nimi jsou stále stejně temné.

Kane má holou hlavu a košili u krku rozhalenou, ostatně jako vždycky. Jde pomalu a uvolněně, ruce v kapsách, a působí to, jako by měl všechn čas světa na to, aby se ke mně dostal. Ale já vím, že je to jinak — vím, že ani jeden z nás se k tomu druhému nemůže dostat tak rychle, jak by chtěl.

Kradené okamžiky z právě uplynulé smrtné zimy mě zaplaví vlnou horkosti: zoufalé polibky a šmátající ruce v temném přístřešku na dříví. Kaneův dech na mé kůži, jeho kouřově dřevěná vůně, která mě celou pohlcovala.

Nic na těchhle tajných setkáních nebylo pomalé. A navíc byla všechna tak strašně krátká... byly to pouhé letmé okamžiky v čase.

Tomova máma, moje samozvaná ochránkyně, se na mě škaredě podívala pokaždé, když jsem vstoupila zpátky do společné místnosti, otřepávala si sních ze zimního kabátu a doufala, že červeň na mých tvářích vypadá, jako by ji způsobil třeskový mráz.

Dívám se, jak ke mně Kane pomalounku přichází, a znovu mě v žaludku zašimrají motýlci.

Daniel se Kaneovi vysmekne a rozběhne se ke mně. Jeho malé pětileté nožičky se horečně míhají. „Dneska jsem je krmil!“ volá na mě z dálky.

Odtrhnu svůj pohled od Kanea a spatřím Danielovy rozzářené oči. „Krmil? Koho?“

Sklouzne se, aby zastavil těsně přede mnou, na hlavě má vrabčí hnízdo. „Přece koně!“

No samozřejmě. Daniel si tahle zvířata úplně zamiloval. Nikdo z nás koně neviděl, dokud se tu Matisa, její bratranec Isi a její bratr Nishwa neobjevili loni na podzim. Tahle zvířata u nás pošla už v době, kdy sem naši předci přicestovali. Matisini koně působí jako z obrázkových pohádkových knížek: samé dlouhé linie a hladké svalstvo.

Natáhnu ruku a trochu Danielovi upravím rozčuchané vlasy. „Zase ses pral s Nicem?“ Další Kaneův bratr, Nicolas, má osm let, ale Daniel má vždycky tendenci ukousnout si větší sousto, než na jaké stačí.

Daniel sice odmítavě zavrtí hlavou, ale pohled má upřený do země a na tváři mu hraje nezbedný úsměv.

„Tak jak to, že jsi takhle rozčuchaný?“ naléhám.

Do hovoru se vmísí Kane: „Nechal totiž Tečku, aby se mu prohrabala ve vlasech.“

„Tečku?“

Daniel se na mě podívá, má spokojený výraz. „Matisinu kobyly!“ vysvětlí mi. „Pojmenoval jsem ji.“

„Ale nepovídej.“ Začínám být trochu nesoustředěná, když je Kane tak blízko u mě. Rukávy má vyhrnuté, hlavu naklání mírně na stranu, jeho tmavé oči mě upřeně pozorují...

„No jo. Tečka. To kvůli těm flíčkům, co má na sobě. A ona si myslí, že moje vlasy jsou tráva!“ Daniel se zahihňá a natáhne se po mé ruce. „Tak pojď, ukážu ti to!“

„Počkej, Danieli,“ řekne Kane a položí mu ruku na rameno. „Říkal jsem ti přece, že potřebujeme s Em něco probrat, vzpomínáš?“

Daniel pustí mou ruku a jeho tvář se stáhne zklamáním. „Ale —“

„Tak zněla dohoda, nebo ne? Že můžeš jít se mnou k řece, pokud mě necháš si s Em chvíli v klidu promluvit.“

Daniel neochotně přikývne.

„Přijdu hned, jak budeme hotoví,“ ujistím ho a ještě jednou mu prsty pročísnu vlasy.

„Zatím pro ni natrhej něco k snědku,“ navrhne mu Kane a ukáže na ostrůvky čerstvé trávy, která už vyrostla na březích. „Bude nadšená.“

V tu ránu je Daniel pryč a škube trávu. Pocítím nepříjemné píchnutí. Malý bude hrozně zklamaný, až koně odvedeme. O jeho starším bratrovi nemluvě.

Kaneovy tmavé oči si mě zkoumavě prohlížejí. Otočím se k němu a rostlinky balsamorhizy si přehodím z jedné ruky do druhé. Záměrně zaměstnávám své prsty, aby se náhodou nevydaly někam, kde by byly daleko raději — nahoru až k rozhalence jeho košile.

„Už jsi tady venku hodnou chvíli,“ řekne mi. Nemluvíme o ničem podstatném, jen tak nezávazně konverzujeme. Ale jeho hlas je jemnější a zastřenější. Malí motýlci poletující v mém žaludku jsou úplně zběsilí.

„Jen tu sbírám pár bylinek do svých lektvarů,“ reaguji. Pokrčím rameny, jako že o nic nejde. „Možná jsem se trochu zapomněla.“

V tu chvíli se mu v koutku úst objeví ten jeho legrační polovičatý úsměv. „Ty a tyhle stromy,“ řekne potom. „Vždycky jsi ze všeho nejvíc milovala právě je.“

„Nejvíc ne. Jen jsem mezi nimi radši než uvnitř.“ Věnuji mu letmý pohled zpoza řas. „Nejvíc miluji úplně jiné věci.“

Jeho obočí vyletí šibalsky vzhůru. „Opravdu?“

„No vážně.“ Vložím bylinu do pytlíku po svém boku a potom trochu povytáhnou obočí. „Třeba mladé jarní jahůdky.“

Kane potlačí úsměv. „Tak jahůdky.“

„Delikatesa,“ dodám. „Mnohem lepší než stromy.“

„Chápu,“ pokračuje Kane. „No, slyšel jsem, že ty, které rostou až tamhle vzadu,“ pohodí hlavou směrem k lesům, „jsou úplně nejsladší.“

Pousměji se a v hrudi cítím zvláštní chvění. *Tamble vzadu.* Všechno je na dosah ruky. „Matisa říká, že odjedeme už tento týden,“ řeknu.

„Víš to jistě?“

Přikývnu, ale zároveň pocítím provinilé píchnutí. „Říká, že sestra Manon už brzy odejde.“ Sestra Manon, léčitelka, která mě učila, a jediná osoba kromě mého táty, která se o mě kdy doopravdy starala, teď leží ve své posteli v ozdravovně. Umírá. Dala jsem si slib, že ji neopustím, dokud bude naživu. „Už několik dní sotva otevřela oči,“ dodám ještě. „Zdá se mi, jako by ani nevěděla, že jsem u ní.“

Kaneovy oči si zkoumavě prohlížejí mou tvář. „Měla by radost, kdyby věděla, že odcházíme,“ pronese Kane něžným hlasem. „Přála by si, abys šla.“ V tu chvíli mírně nakrčí obočí. Poškrábe se na zátylku. „Kéž by tomu byli všichni takhle naklonění.“

„Znovu jsi mluvil s mámou, že?“ odhadnu situaci.

Přikývne.

„A?“ zeptám se a zkrčím ruce na hrudi, jako by mohly vytvořit štít a ochránit mě před odpovědí, kterou nechci slyšet.

Jenom zavrtí hlavou. Zjevně to nešlo nijak valně.

„Ona se ale neobává *malmaci*, že ne?“ Ještě před tím, než Matisa společně s chlapci objevili naši pevnost, ještě před minulou smrtnou zimou věřila většina zdejších, že jsme zůstali sami — že jsme možná ti úplně poslední lidé, kteří zůstali naživu — a že žijeme v neustálém ohrožení *malmaci*, dábelským duchem, který se ukrývá někde v okolních lesích. Útočil na ty, kteří se odvážili a vydali se až příliš daleko od pevnosti, a zbyly po nich jenom potoky krve a roztrhané kusy masa a vnitřností. Vrhá se na lidi, kteří se vydali za naše hranice. Dnes už víme, že to celé byla jenom báhorka, pověra. Taky už víme, že to způsobovala nemoc, jíž před dávným časem trpěli Matisini lidé a před kterou nakonec uprchli. Víme také, že únosy — všechna ta zmizení — začal otec bratra Stockhama, aby tak upevnil své postavení vůdce pevnosti. Lidé už by neměli mít strach, ale v některých z nich stále ještě klíčí semínko pochybnosti.

„Ne. Jde o to, že chci vůbec vyrazit někam pryč.“

Zklamaně vydechnu, i když vlastně ani sama nevím, co jsem čekala. Vážně jsem si myslela, že ho pošle pryč a ještě mu dá požehnání? Jeho otec zemřel před lety a on má dva malé brášky. Jeho matka spoléhá na jeho pomoc. Ale...

Musela to přece už nějakou dobu očekávat.

Zadívám se přes jeho rameno na dřevěné zdi opevnění a očima spočinu na prázdné strážní věži. Svého času tam neustále hlídal jeden strážný, ve dne v noci, a byl připravený ohlásit jakoukoli známku nebezpečí nebo sebemenší náznak vzpurného činu. Věci se ale změnily. Teď už se můžeme rozhodovat sami.

„A jsi si...“ Musím se přinutit, abych se mu při těch slovech podívala do očí. „Jsi si jistý, že chceš pořád ještě jít?“

„Em.“ Natáhne ruku a něžně mě chytne za předloktí. Způsob, jakým vyslovuje moje jméno — zrychlí se mi dech. Jeho dotek je spalující jako žár.

„Půjdu s tebou, kamkoli budeš chtít.“

Jeho ruka sklouzne po mé až dolů a já vložím svou dlaň do jeho a utápím se v jeho pohledu — v pohledu, který vidí přímo do mě, který vidí všechno, co je ve mně ukryto. Naše prsty se propletou, přitáhne nás to k sobě. Rychlým pohledem zkontroluji Daniela, ale ten je plně zaměstnán a jeho hlava mizí někde v trávě. Kane ke mně napřáhne i druhou ruku a já ho nechám, aby mě přitáhl blíž k žáru svého těla. Ruku položím na jeho hrud' a mé prsty se pomalu přibližují k jeho rozhalence. Jeho ústa jsou tak blízko. Mohla bych ho políbit přímo tady, ve svěžím vzduchu právě probíhajícího tání. Bylo by to tak správné...

Jenže pak přes jeho rameno spatřím postavu, která se vynořila z bran pevnosti. Je to Tom, blondatou hlavu má zdviženou a zřejmě s námi chce mluvit, protože spěchá přímo k nám. Kane následuje můj pohled, otočí se a poodstoupí ode mě.

Okamžitě postrádám dotek jeho těla, ale něco na způsobu, jakým se Tom pohybuje a dlouhými, rozhodnými kroky zkracuje vzdálenost mezi námi, mě znepokojuje.

Řadu dní byl zaměstnaný péčí o svého tátu, který na konci *la prise* onemocněl. Celé měsíce jsme spolu hovořili o tání, mluvili jsme o mých snech, o Matisa a jejích lidech, ale je možné, že když je teď jeho táta nemocný, nic z toho nevidí. Je naopak pravděpodobné, že budeme muset odejít bez něho.

Při tom pomyšlení se mi srdce úzkostně sevře. Tom by měl jít s námi. Tady to pro něj není dobré. Nejde jenom o to,

že je zvědavý na svět tam venku, ale hlavně o to, co by ho čekalo tady v pevnosti. Tady by se od něj očekávalo, že si najde ženu a budou mít děti. Jenomže Tom je *ginup*, což znamená, že jeho srdce může patřit zase jenom jinému muži. Matisa mi prozradila, že taková věc není mezi jejími lidmi neznámá a že rozhodně není nijak trestaná. Proto by měl jít se mnou a nalézt tam nový život — život, který by nemusel držet v tajnosti.

Jenomže on by nikdy neodešel, když je jeho táta nemocný tak jako teď. A když mě tohle napadne, zalije mě okamžitě smíšená vlna zármutku, hněvu a hrdosti.

Když se Tom přiblíží, všimnu si, že mu hoří tváře a jeho modré oči jsou vážné.

Žaludek se mi sevře. Že by ten čaj, který dávám jeho tátovi, nezabíral? Hlavou mi víří myšlenky a všechny mé dosavadní léčitelské znalosti a přemýšlím, co ještě bychom společně s Matisou mohly v tomhle případě udělat —

„Rychle, sestra Manon,“ řekne Tom. „Matisa vzkazuje, že tam máš přijít.“

Ozdravovna je tichá a ponořená do šera.

Isi a Nishwa stojí každý na jedné straně vstupních dveří. Když přicházím blíž, Nishwa se na mě lehce usměje, ale Isi jenom trochu nakloní hlavu a ani nemrkne. Poslední dobou je to pořád stejné: Nishwa se na mě dívá přátelsky, zato Isi jako by mě neustále zkoušel — jako by si mě otestoval a vyhodnotil, že trpím výraznými nedostatky. Je kousavější od té doby, co propuklo tání. Od té doby, co jsem trvala na tom, že počkáme na sestru Manon.

Ignoruji jeho naléhavý pohled. Nad hlavami nám plují těžké mraky a zakrývají ranní slunce. To proto jako by mě

celá pokožka páčila. Projdu mezi oběma chlapci a otevřu dveře do ozdravovny.

Matisa sedí u postele a ruku má položenou vedle sněhobílých vlasů sestry Manon. Tělo léčitelky je skryto pod několika vlněnými přikrývkami — což byl náš marný pokus ochránit ji proti chladu. Marný, protože obyčejné nachlazení obvykle zimnice nedoprovází.

Matisa mě vyzve, abych šla blíž, a její klidná přítomnost jako by sem, do tohoto zešeřelého přístřeší, vnášela tolik potřebnou dávku světla. Cítím, že Tom a Kane se zastavili ve dveřích.

„To je v pořádku,“ zašeptám přes rameno. „Přijdu za vámi... později.“

Tom se dotkne mého lokte — gesto bratrské lásky — a odejde. Kaneův účastný pohled mě zaplaví jiným druhem lásky, láskou prudkou a ochrannou.

Dveře se zavřou a přeruší proudění čerstvého vzduchu i paprsky slunečního svitu. Ve světle svíček působí pokoj menším dojmem. Přejdu k posteli, cestou si z rohu pokoje vezmu židli a usednu na ni.

Vrásčitá tvář sestry Manon spočívá na lůžku, částečně skrytá pod přikrývkami. Oči má zavřené, dýchá mělce a nepravidelně. Takhle to s ní vypadá už několik dní. Snažím se přijít na nějaké znamení, které by naznačovalo, že se přiblížila svému konci, ale žádné nenacházím.

Podívám se na Matisu. „Jak to víš?“ zeptám se tiše. Neříká mi správné mluvit o něčí smrti, když by to dotyčný mohl slyšet.

„Viděla jsem odcházet mnoho lidí,“ odpoví mi Matisa. „Poznám, když přijde čas.“

Zkoumavě si Matisu prohlížím v mihotavém světle. Její tmavě hnědý cop kontrastuje s modrou košilí. Má upřímný a konejšivý výraz. Samozřejmě že viděla spoustu lidí na tento svět přicházet a taky z něj odcházet. Je přece léčitelka, stejně jako sestra Manon. Stejně jako jsem k tomu měla být vycvičená i já. Ona a sestra Manon strávily společně celé měsíce, vzájemně si předávaly znalosti a snažily se mě naučit co nejvíc. Obrátím svůj pohled znovu k sestře Manon, natáhnu ruku a položím ji na příkrývku, která jí zakrývá rameno. Matisa položí svoji ruku na mou a palcem po ní přejíždí v pravidelném, konejšivém rytmu, za což jsem jí vděčná. Pomáhá to uklidnit mé divoce bušící srdce.

Sestra Manon ke mně vždycky byla laskavá. Chápala mě způsobem, kterému jsem nerozuměla, dokud už málem nebylo pozdě.

„Zastavil se tu ještě někdo?“ zeptám se Matisy. Zajímalo by mě, jestli si všichni uvědomují, koho — a co — tady vlastně ztrácíme. Všechny její vědomosti, její metody, její léčebné postupy.

Jistě, pravděpodobně se domnívají, že na její místo teď nastoupím já.

„Bratr Andre,“ odpoví mi Matisa. „Přinesl jí ještě jednu příkrývku. Byly na ní vyšité květy. Myslím, že patřila sestře Bette. Neřekla jsem mu, že sestře Manon už nemůže pomoci.“

Představím si starého strážného, jeho nepoddajné vousy i čím dál slabší oči, jak nabízí deku, která kdysi zahřívala sestru Bette — jeho životní družku, již ztratil ani ne před dvěma měsíci. Andre je další člověk, který se ke mně vždycky choval mile a pomáhal mi pochopit, že si taky zasloužím, aby ke mně lidé byli laskaví. To on mi otevřel uzamčenou bránu

pevnosti i přesto, že se na nás už řítila *la prise* — vražedná sněhová bouře. I přesto, že jsem podle všeho měla být dávno mrtvá. Řekl svým strážným, aby se nebáli, a dal pod zámek všechny zbraně, aby nikoho ani nenapadlo udělat nějakou hloupost, až dorazí Matisa. Kdyby nebylo jeho, nebyli by tady ani mí Ztracení. Nebyla by tady ani Matisa.

Jako by chtěl oživit mou vzpomínku, ozval se zvenčí prudký náraz větru. Na střechu nad námi začaly dopadat první kapky začínajícího deště.

„Děšť je dobrý,“ řeknu jen. „Všechno se díky němu zazelelá.“

Matisa přikývne. Její ruka pořád ještě přejíždí po hřbetu mé v uklidňujícím gestu.

„Tam venku bude vážně krásně,“ pokračuji. „Nemyslíš?“ Vlastně ani nevím, proč takhle pletu páté přes deváté. Mám pocit, že bych měla vyplnit to hrozné ticho, vyplnit její poslední okamžiky. Pohladím starou ženu jemně po rameni a odkašlu si, abych se zbavila knedlíku v krku. „Měla by radost, že se vydáváme na cestu. Minulý týden otevřela oči na delší dobu a podívala se přímo na mě. A víš, co mi řekla? *Emmeline: allez-vous-en! Tak už běžte!*“ Přinutím se k úsměvu, ale přeruší ho vzlyk, který mi vyrazí z hrudi.

„Vždycky věděla, co se doopravdy skrývá ve tvém srdci.“ Matisin hlas je laskavý a její ruka teplá.

Zamrkám, abych zahlala slzy, a přikývnu. „Ona ví, že můj nový život je tam někde daleko před námi.“

Matisina ruka se zastaví.

Podívám se na sněhobílou hlavu sestry Manon. Zbytek toho, co mi ta stará žena tehdy řekla, si nechávám pro sebe. Mluvila o tom, že svoboda s sebou přináší rozhodnutí —

les choix que vous ne voulez pas —, rozhodnutí, která nebudu chtít udělat.

Neumím si představit, jak by to mohlo být možné. Po všech těch letech, kdy jsme byli klamáni, po letech, kdy jsme neměli vůbec žádnou možnost se rozhodovat, musí být svoboda, která nás čeká tam daleko v lesích, prostě dobrá.

„Em,“ přeruší Matisin hlas moje úvahy. „Myslím, že bys měla něco vědět.“

Vítr se znovu zvedne a naráží do malého přístřeší.

Podívám se na ni.

„Naše sny nás k sobě přivedly,“ řekne Matisa.

Přikývnu.

„Dobře víš, že věřím v to, že bychom my dvě měly zůstat spolu,“ pokračuje dál. „Ale —“ Matisa pevně sevře své ruce — „nemůžu to po tobě žádat.“

Pozorně se na ni zadívám a snažím se přijít na to, odkud se tohleto najednou vzalo. Matisa dobře ví, že chci vidět všechno to, co leží za hranicí nám známého území. Ví taky, že jsem celou dobu plánovala, že s ní z pevnosti odejdu. Loni na podzim mi zachránila život a riskovala ten svůj, aby mě vylovila z řeky, ale tady jde o mnohem víc, než že bych jí chtěla jenom splatit dluh: je to možnost začít úplně nový život. A je to možnost si tenhle nový život svobodně zvolit.

Ale ona očividně chce, abych si uvědomila, že to je závažné rozhodnutí.

Podívám se na sestru Manon a v myšlenkách mi víří poslední slova, která mi řekla.

Je nehybná jako kus ledu.

Dívám se na její hrud' a sleduji, jestli se pravidelně nadzvedává. Snažím se zaslechnout její nepravidelný dech.

Nic.

Matisa znovu položí svoji ruku na mou. „Odešla,“ pronese tichým hlasem.

A jako by v tu chvíli odpovídala mému srdci, otevřou se nebesa nad námi, do střechy začne silně bubnovat déšť a omývá ozdravovnu v celém jejím zármutku.

Hrabu prsty v hlíně a ta pod tlakem zvolna povoluje. Řeka prozpěvuje hlasy mrtvých. Jsem pod svídkou krvavou, na místě, které tak dobře znám, na místě, na němž jsem snad stokrát vykopávala kořínky pro sestru Manon.

Ale proč?

Sestru Manon jsme odeslali k věčnému spánku. Zvednu oči a zadívám se přes strážní plášť směrem k pevnosti. Je tam ticho. Všichni odešli.

Najednou přede mnou na zemi leží Matisa. Oči má pevně zavřené, její pleť pokrývají červené skvrny, její tělo je plné purpurově zbarvených modřin. Z nosní dírky jí vytéká pramínek krve.

Hrabu, rychle a zběsile, vyhazuji na povrch celé hrsti hlíny.

Odkudsi se ke mně přibližuje hlasitý dusot kopyt. Střelba z pušek. Koně. Výkřiky.

Mrtví v řece nahlas zpívají a varují mě, abych si pospíšila, pospíchala, spěchala.

Probudím se zbrocená potem a můj sen se rozplyne v chladném ranním vzduchu. Posadím se na posteli, rukama si přetřu obličej a roztřesu se. Všechny ty výkřiky jako by se ozvěnou vracely do mojí mysli. Pronikavé. Nekonečné.

Ne. Nejsou to žádné výkřiky. To zvoní zvon na strážní věži.

Zvon na strážní věži?

Vyskočím z postele, odhrnu ze sebe vlněnou deku a bosýma nohama přecházím po studené dřevěné podlaze. Zvuk strážního zvonu už ve mně nevyvolává takový děs jako kdysi. Ještě jsme stráže úplně nezrušili. Každou noc přece jen zůstává pár mužů na hlídce, ale nestráží už pevnost před útokem děsivého netvora z lesa. Strážní zvon zůstal na místě, aby bylo možné okamžitě upoutat pozornost všech obyvatel pevnosti v jiných naléhavých případech: propuká požár, přichází bouře nebo se blíží divoké zvíře.

Rychle se obléknu, srdce mi tluče čím dál zběsileji. Když procházím kolem někdejšího tátova pokoje, vidím, že Matisa už je vzhůru a že už odešla, ostatně jako vždycky. Z věšáku blízko dveří sundám svůj kabát a vyjdu ven. Všude je plno lidí, kteří spěchají mým směrem a míří dál k východní bráně. U zdi se shromažďuje dav. Proderu se hloučkem lidí, kteří se pomalu a v tichosti staví do půlkruhu. Všimnu si několika zbraní, které někteří pevně svírají, ale jako by nikdo z nich ani nevnímá, když je odstrkuji. Všichni natahují krky a na něco zírají, ale zároveň ustupují dozadu, jako by se báli k tomu čemusi přiblížit.

Když se dostanu až úplně dopředu, taky se překvapeně zarazím.

Venku před východní bránou totiž stojí nějaký muž.

KAPITOLA DRUHÁ

Je to cizinec. Načervenalý obličej, světlé oči. Tváře, které viděly až příliš mnoho slunce, lemují vousy neholené minimálně týden, možná déle. Hnědé vlasy má přilepené na čele a v rozpraskané ruce drží ošoupaný klobouk s krempou. Ve druhé svírá lano, na kterém má přivázaného osedlaného robustního koně kaštanové barvy. Oblečený je dost zvláště: jeho boty mají tlustou podrážku, knoflíky má zapnuté až ke krku a těžký kabátec je olemovaný třemi světlými pruhy. Na zádech nese nějaký balík.

Zvon přestal zvonit už před drahnou chvílí — chlapec, který držel hlídku, teď stojí nad našimi hlavami na zdi pevnosti a s vytřeštěnýma očima zírá dolů. Jeden strážný stojí asi krok před cizincem a v pravé ruce svírá připravenou nabitou zbraň, ale nemíří s ní na příchozího.

Cizinec zírá nejprve na nás, potom na zdi naší pevnosti rýsující se za našimi zády a pak se pohledem vrátí zase zpátky k nám. „Vy jste tady už nějakou dobu, co?“ zeptá se, oči rozšířené údivem. Mluví se zvláštním přízvukem.

Nemůžu z něj spustit oči a cítím, že i všichni ostatní jsou na tom podobně.

„To znamená třeba... několik desítek roků?“

Ticho.

Trochu pozvedne obočí. „Mluvíte anglicky?“

Někdo z davu si odkašle a potom muži odpoví: „Ano.“

Napětí v jeho tváři se rozplyne. „Tak to se mi ulevilo,“ řekne. „Nebyl jsem si úplně jistej...“ Podívá se na strážného před sebou a na zbraň, kterou drží v ruce. „Tak fajn, ze všeho nejdřív bych se měl představit.“ Otočí se zpátky k nám, ukáže na sebe a promluví, přičemž jednotlivá slova vyslovuje zřetelně a pomalu: „Mý jméno je Henderson. Robert Henderson. Moc rád vás poznávám.“ V tu chvíli formálně pokývne hlavou. „Pokud by vám to nevadilo, nebudu se ptát na všechna vaše jména.“ Vzhledne k nám a krepou kloobouku se cvrnkne do čela. „Stejně bych neměl šanci si je zapamatovat. Nikdy nezapomínám obličej, ale se jmény je to trochu jiná pohádka, chápete mě, ne? Jsem člověk, který se soustředí spíš na detaily, jestli víte, co tím chci říct. Při práci, kterou dělám, se tahle vlastnost nakonec dost hodí.“

Podívá se na nás, jako by něco očekával.

„Vy nebudete zrovna ukecaní, co?“ podotkne potom. Pak se znovu rychle podívá na strážného. „Ale ani to mě nikdy nezastavilo. Zvlášť když se člověk potřebuje někomu takříkajíc vmluvit. Což mi připomíná, asi byste mě dneska nenechali přespat u vás, co? Moje mula by taky ocenila krapet odpočinku a já bych vám byl za pořádnou postel nadmíru vděčnej.“ Pokusí se na tváři vyloudit úsměv. „Borovicový větve přestanou být přibližně po třech týdnech pohodlný na spaní. No a čtvrtěj tejděn vás začnou vysloveně tlačit.“

Při těch slovech se od něj lidé odvrátí a začnou pokukovat jeden po druhém.

Vtom promluví strážný a zbraní ukazuje směrem k tomu muži.

„*Je l'ai vu dans le bois.*“ Prý ho viděl v lese.

Vysoký muž z jižní čtvrti, oděný v zástěře zašpiněné od kuchání ryb, postoupí o krok kupředu. „Odkud jste sem přišel?“ zeptá se cizince naléhavě.

Muž trochu pozvedne obočí a úsměv jako by z jeho tváře najednou zmizel. Rukou, ve které drží klobouk, naznačí k jihovýchodu.

Davem to mírně zahučí.

Žena ze severní čtvrti ukáže na vak, který má muž na zádech. „*C'est quoi ça?*“ zeptá se ho.

„Tohle?“ Muž natáhne ruku a ochranným gestem se dotkne svého vaku. „Tam mám pergameny, kompas, sextant — všechny věci, který nutně potřebuju ke své práci.“

Kompas... sextant...

„Jmenuju se Robert P. Henderson a jsem zeměměřič,“ pronese, jako by to vše vysvětlovalo. Když spatří naše překvapené a nechápavé pohledy, jeho obočí se starostlivě sraští. „Zakresluju mapy,“ pokračuje tedy cizinec, „a Dominium si mě najalo, abych zmapoval území na západ od něho.“

V obřadní síni si ten muž — Henderson — sundá kabát. Podáme mu židli a nabídneme trochu ledového mátového čaje. Minimálně stovka lidí se teď mačká uvnitř a pokoušejí se našeho podivného návštěvníka alespoň na okamžik spatřit. Jedna žena z jižní čtvrti se drží opodál a v rukou třímá nádobu plnou mátového čaje. Strážný, který Hendersona našel, popojde blíž a podezíravě si prohlíží jeho vak s věcmi.

Společně s Tomem se prodíráme davem a pokoušíme se dostat až dopředu, ale vtom si všimnu, že Matisa ustupuje dozadu a hlavu má sklopenou. Isiho a Nishwu zahlédnu ve stínu na konci síně. Obřadní síň nemá žádná okna a svíčky na stole zvládají osvětit sotva prvních pár řad lidí.

„Tohle je moc fajnový pití,“ pronese Henderson, pohodlně se opře a zírá do prázdného hrnku. Potom se podívá na ženu z jižní čtvrti a ta přispěchá, aby mu dolila.

„Tisícery díky,“ řekne jí Henderson a dá si další vydatný doušek čaje.

Tomova máma, sestra Ann, se propracovala až do první řady. Právě vystupuje z davu čumilů a postaví se přímo před Hendersona, jako by tomu tady velela. Což je vlastně tak trochu pravda. Když byla rozpuštěna rada, její hlas získal v celé pevnosti obrovskou váhu. Zpoza máminy sukně vykukuje Tomova sestřička Edith.

„Samozřejmě u nás můžete dnes v noci přespat,“ oznámí sestra Ann. V davu se ozve mručení. Sestra Ann se ohlédne a zpraží ostatní tvrdým pohledem, což naznačuje výzvu komukoli, kdo by snad chtěl protestovat. Nikdo to neudělá. „Podělíme se s vámi o všechno, co je v našich možnostech. Budeme rádi, když s námi povečeříte.“

„Ještě jednou, jsem vám nesmírně zavázaněj,“ řekne Henderson s úsměvem na tváři. Tenhle muž se nepodobá nikomu, koho jsem až dosud poznala. Vypadá tak bezstarostně, až působí maličko zmateně.

„Přicestoval jste sem z místa, které jsme nikdy nespatri,“ pokračuje sestra Ann. „Mohl byste nám o něm něco říct?“ Při těchto slovech se dav úplně utiší. Tom, jehož ruka je hned vedle mé, mě lehce pohladí.

O východě jsme slyšeli od Matisy. Říkala, že tam žijí lidé, jako jsme my — ti, kteří se před lety neodvážili vydat dál na západ —, a sdružují se ve skupinkách pod vedením útvaru zvaného Dominium. Matisa nám ale jenom tlumočila zkazky, které se tradují mezi jejími lidmi, a přiznala, že tam sama nikdy nebyla a moc toho neví. V pevnosti se někteří nechali slyšet, že až přijde tání, vydají se na východ. Chtěli vidět ty lidi, o kterých se tvrdilo, že jsou jako my. Všimla jsem si ale, že kromě nás nikdo jiný žádné konkrétní plány nemá. Je možné, že se pořád ještě všichni trochu bojí.

Vyměním si rychlý pohled s Kanem, který stojí vedle své mámy na druhé straně davu, ale je těžké poznat, jestli ostržitý výraz v jeho obličejí značí spíš nadšení, nebo obavy.

Henderson se zasměje. „Mám vám ‚něco‘ říct? Ale jistě, proč ne.“ Zase se posadí a rozhlédne se po všech přítomných v obřadní síni. „Ale musím vám upřímně povědět, že tohle tady přebije úplně všechno.“ Ukáže ke svému otevřenému vaku. Jeho obsah leží vysypaný na podlaze: srolované listy pergamenu a záhadná pouzdra pokrytá kůží. „Ani ve snu by mě nenapadlo, že budu do své mapy zakreslovat tak starou osadu, jako je ta vaše. Vy tady jste jedna velká anomálie, víte to vůbec, lidi?“

Naše obličejí bez výrazu mu naznačují, že o ničem takovém nemáme ani ponětí.

„Vlastně je zázrak, že vůbec existujete.“

Sestra Ann si odkašle. Je zjevné, že nesnáší, když je v nevhodě. „Mnozí z našich lidí zemřeli, protože je...“ A vtom se zarazí. V pevnosti je pořád ještě pár takových, kteří stále trvají na historce o *malmaci*. Většina ale uvěřila Matisě a jejímu vyprávění o smrtelné nemoci, která zabíjela naše lidi.

I když tomu úplně neporozuměli. Jednou z nich je i Tomova máma. „...protože je skolila těžká nemoc, když sem o několik generací dříve přicestovali.“

„Tak to máte sakra pravdu.“ Henderson potřese hlavou. „Když jsem byl ještě kluk, staří lidé o tom mluvili. Říkali tomu krvácení. Každý, kdo se v těchhle končinách pokusil usadit, se tím dřív nebo pozděj nakazil. A to vám povídám, právě kvůli tomudle sem lidi taky nakonec přestali migrovat úplně. Proto jsme žili v domnění, že všichni musej bejt už dávno mrtví.“ Rozhlédne se kolem a zamlaská. „No prosím — a teď jste tady vy.“

Krvácení. No ano, to slovo je vlastně úplně přesné. Vystihuje všechny ty příběhy o lidech, kteří se přes noc ocitli v kalužích krve a opuchali, popraskali a dusili se vlastními zčernalými jazyky.

U všech krvavých — nadávka, kterou používáme, když se něco nedaří, staré rčení, kterému jsem nikdy tak úplně neporozuměla. To proto to takhle říkáme? Letmo mrknu na Toma vedle sebe, ale on se na mě nedívá. Zírá na Hendersona a hltá každé jeho slovo.

„Ztratili jsme mnoho lidí,“ pokračuje sestra Ann. Vypadá, jako by se jí ulevilo, když Henderson její slova potvrdil. „Ti z nás, kteří přežili, měli prostě... štěstí.“ To je totiž to nejlepší vysvětlení, na které jsme prozatím přišli. Když jsem se ptala Matisy, jak to, že někteří z mých lidí tehdy nemoci nepodlehli, vysvětlovala to tím, že jsme se vystěhovali z lesa, pryč od zdroje nákazy. Celé dlouhé roky jsme si mysleli, že nás chránily naše ctnosti — poctivost, odvaha a poznání —, ale když se zjistilo, že žádné monstrum ve skutečnosti neexistuje, došlo nám, že jsme měli prostě štěstí.

Henderson pokrčí rameny. „Jak myslíte. Rozhodně tady muselo bejt něco, co pracovalo ve váš prospěch.“

V davu to opět zašumí.

„Ale teď je s tím nadobro konec.“

„Myslíte s naším štěstím?“ zeptá se ho sestra Ann.

„Ale kdeže,“ zasměje se Henderson. „Mám na mysli krvácení. Příležitostní cestovatelé, kteří byli dost bláznivý na to, aby se vydali tímhle směrem, tvrdili, že to tady obývají kmeny Prvních národů, který prý přežily bez větších problémů.“

První národy. Matisini lidé. Sami sebe nazývají *osanaski-siwak* — slovem, které patrně popisuje, že se spojili s dalšími kmeny —, ale o tom nemůže mít Henderson ani tušení. Vzpomenu si na Matisin sen — o tom, jak Dominionium uvrhne její lidi do války — a najednou jsem ráda, že se Matisa ukryla v zástupu lidí někde za mnou a že Isi s Nishwou se bezpečně schovávají ve stínu mimo dosah svíc.

„Lidé z Prvních národů objevili naši osadu loni na podzim,“ oznámí mu sestra Ann. „Cestovali dlouhé měsíce, jenom aby nás našli.“

Henderson nakloní hlavu na stranu. „A odkudpak přišli?“

V tu chvíli působí sestra Ann znovu dost nejistě. „Přišli... ze západu,“ odpoví nakonec. Nato se dav mírně rozestoupí. Matisa však neudělá sebemenší pohyb, aby pokročila víc dopředu, a já jenom doufám, že ji k tomu lidé, stojící nejbliž u ní, nebudou nutit. Nechci, aby se jí tenhle muž ptal na cokoli, co se týká jejího domova.

„Nezníte zrovna dvakrát jistě.“

„Tak to není,“ protestuje sestra Ann a tváře jí zružoví studem. „My... my jsme se totiž za hranice vlastního území

nepustili už drahnou řádku let. “Trochu ji vykolejilo, že před cizincem vypadá nejistě a zmateně.

Muž na ni zkoumavě mžourá. „To mě mohlo při pohledu na vás napadnout. Teda nic ve zlým, samozřejmě.“

Sestra Ann si odkašle a pokusí se znovu získat ztracenou sebejistotu. „Takže tam venku nežije nikdo z východu — nikdo z Dominia?“

Henderson pozvedne tázavě obočí. „Myslel jsem, že to mi budete schopní říct spíš vy. Minulej rok se začalo několik —“ Henderson se odmlčí a hledá vhodný výraz — „samotářskejch typů tlačit směrem na východ.“

„Samotářských?“

„V tom nejpřesnějším slova smyslu. Jsou to rebelové, kteří jdou vlastní cestou. V nejhorším případě příležitostní zlodějící.“

Několik lidí v davu hlasitě zalapá po dechu.

Henderson se uculí. Je očividné, že si svoje publikum náležitě vychutnává. „Podívejte se, východ začíná bejt pomalu přelidněnej, takže Dominium organizuje skupinky, který se podle předem stanovenýho rozvrhu vydávají mimo vytyčený území. Chtěli, aby jim lidi předem nahlásili své plány i to, ve kterejch oblastech se hodljaj pohybovat, ale ne každému tenhle systém vyhovuje. Některý opouštěli území na vlastní pěst.“ Henderson se opře. „Tam venku je svobodná země — žádný zákony. A to některý lidi dost láká, jestli víte, co tím jako myslím.“ Při těch slovech nás přejede pohledem. „Všude kolem se prostě potulujou různý živly.“

V davu to znovu zašumí.

„Jak blízko jsou?“ zeptá se ho sestra Ann.

„Právě na to mě najali, abych to jako zjistil. Nejbližší předsunutá základna Dominia je odsud minimálně dva tejdny cesty za řekou. Je to takovej malej vojenskej tábor, ve kterým přebývá jenom asi tucet mužů z Dominia. Je to na východ od přechodu přes řeku, kterej bude tak tejden cesty na jih.“ Vtom si všimne našich nechápavých výrazů. „Koukněte,“ řekne, sehne se a vytáhne ze svého vaku pergamen. Postaví se a máchnutím pergamen rozvine. Podívá se na nás s výrazem očekávání — jako by tím gestem zodpověděl všechny naše otázky. Problém ale je, že já tomu ani za mák nerozumím, a z pohledů okolostojících soudím, že oni jsou na tom úplně stejně. Pravá polovina pergamenu je plná čar a různých symbolů, zatímco levá — čili západ — je skoro prázdná.

Henderson si povzdychne a prstem ukáže na klikatou čáru přímo uprostřed pergamenu. „Todle tady je ta veliká řeka, která teče za branami vaší pevnosti. Táhne se na sever i na jih, na míle daleko odsud, ale je strašně zaklikacená. Pokud byste postupovali podél jejího toku, bude to trvat věčnost. Vy jste tady —“ řekne a ukáže na křížek nad klikaticí se čárou — „a tejdny cesty vodsad' směrem na jih —“ pokračuje a ukáže na linku, která řeku přetíná — „je přechod, kterej jsem našel. Čím víc na jih pokračujete, tím je údolí podél říčních břehů skalnatější. Řeka se v tomhle místě prodrala skrze skálu, takže tam vlastně vytvořila přírodní most. U řeky, která je při jarním tání jaksepatří rozvodněná, je to jedinej bezpečnej přechod na míle daleko. Cestoval jsem podél řeky směrem na jih dobrej tejdny, ale jinej podobnej přechod jsem nenašel.“ Zamlaská a zjevně je sám se sebou spokojen. „Předpokládáme, že na západ od tohohle přechodu je nová osada — ohlásili se u Dominia, ještě než se tam usadili —,

ale zatím to nejsem schopnej potvrdit. Dostat se tím směrem bylo zhola nemožný, krajina je tam v tuhle chvíli dost nebezpečná.“

„Nebezpečná?“ zeptá se sestra Ann.

„Viděl jsem, jak se v hustým dešti přímo před mejma očima půda mění na kaši. Člověk by se v ní moh utopit, ani by nevěděl jak. Šel jsem podél řeky na jih tak daleko, jak to jenom šlo, než jsem narazil na tak suchou a nehostinnou krajinu, že by se tam žádný lidi prostě usadit nemohli.“ Ukáže na změt teček ve spodní části pergamenu. „Pokud se v týdle oblasti nacházej nehlášený lidi, tak se museli usadit někde tímdle směrem.“

Tímble směrem. Matisa říkala, že nám zabere týden jízdy, než se dostaneme k jejím lidem — a že pojedeme na jihovýchod. Je možné, že by někteří z těch lidí sídlili mezi naší pevností a jejím domovem?

Henderson pergamen zase sroluje a potom se na nás zadívá. „Já bych se do nějakejch návštěv moc nevrhal,“ řekne. „Pokud byste ovšem nechtěli chytit příležitost za pačesy.“

„A to má znamenat co přesně?“ zeptá se ho sestra Ann a zamračí se.

„Říká se, že tyhle neregistrovaný hordy chtějí dělat Dominiu potíže. Nárokují si půdu a podobný věci. Dominion chce přesně vědět, kde se tihle lidi nacházej. A taky celý kmeny. Potřebujou mít prostě přehled o tom, co by mohli případně chystat.“

„A proto sem poslali... vás?“ V hlase sestry Ann jsou zřetelně cítit pochyby.

Henderson se na židli o poznání narovná. „Jakmile budou mít alespoň částečný povědomí o tomhle území, pošlou sem

i zákonodárce.“ Rukou si přejede rukávy košile. „Ale k tomu, aby se sem moh někdo vydat, potřebujou ty má mapy. Takže jejich oči i uši v týdle chvíli zastupuju výhradně já.“

Vyměníme si s Tomem významný pohled.

„Ale tyhle — tyhle ty samotářské živly,“ ozve se jedna nenápadná žena. „Takže říkáte, že tam venku to není bezpečné?“ Poznávám v ní bývalou následovnici bratra Jamesona, vůdce rady, který fanaticky prosazoval dodržování tří ctností a trval na tom, že ať se stane cokoli, zůstaneme tady izolovaní od všeho a všech. Toho vůdce rady, který zastřelil mého tátu a kterého pak okamžik nato Kane zneškodnil vrženým nožem. Nikdo tak mocný, jako býval Jameson, už v téhle osadě není. Jeho rodina — včetně Charlieho, kluka v mém věku — byla vykázána z pevnosti a nesměla se objevit blíž než na den cesty od strážních plání. Pokud by se tak stalo, hrozil by komukoli z nich trest smrti. Ale pořád ještě jsou mezi námi lidé, kteří dovolí, aby jejich myšlenky ovládal strach.

Lidé stojící kolem té ženy si začnou šeptat. Nejdřív ti chounce, ale potom je jejich šepot hlasitější a hlasitější. Kolem žaludku pocítím náhlou nevolnost. Lidé začínají být rozrušení a vystrašení. Podobně jako když jsme si mysleli, že se v lesích pohybují *malmaci*. Jako když jsme posílali lidi na Rozcestí, protože jsme si mysleli, že byli vzpurní a nějakým svým činem nás všechny ohrozili. Dávno bychom měli mít tohle všechno za sebou. Matisa, která sem k nám přišla v míru, to měla změnit a srovnat. Najednou mám na tohle Hendersona, který si sem nakráčel a říká nám, že bychom se měli znovu začít bát, vztek.

Tom mě znovu chytí za ruku, jako by mě tím ujišťoval o své podpoře, a já si všimnu, že někteří lidé kolem mě

vypadají spíš fascinovaně než vystrašeně. Ale potom sklouzne můj pohled k Matise a zjistím, že její tvář je sinalá a pohled ustaraný.

Henderson zvedne ruce. „Heleďte se, nepropadejte hned panice,“ řekne znovu s tím podivným klidem, který by si člověk mohl snadno splést s bláznovstvím. „Všecko to můžou bejt jen fámy. Však víte, jak se zprávy překrucují, když se jen tak šíří mezi lidma.“

Pronášel by takové věci takhle bezstarostně, kdyby věděl, v čem jsme až donedávna žili? Vyprávěl by nám jedním dechem hrůzné historky a zároveň nás uklidňoval, že na ně nemáme reagovat tak přehnaně?

„Kolik jich je?“ Slova z mých úst vyjdou dřív, než si to vůbec stačím uvědomit.

„Co prosím?“ zeptá se Henderson a dívá se do davu. Chvilí mi trvá, než si uvědomím, že mě tím vyzývá, abych mluvila dál.

Pustím se Tomovy ruky, protlačím se dopředu a vystoupím z půlkruhu. „Kolik takových lidí tam venku je?“ zeptám se ho tedy znovu.

Prohlédne si mě. „Těžko říct. Snad několik stovek.“

„Několik set lidí je tam venku? Nebo několik set lidí opustilo své domovy na východě?“ ptám se dál.

„Jestlipak ty nebudeš slečna chytrá,“ řekne a na jeho tváři se objeví pobavený úšklebek. „Říká se, že prej se jim daří dobře a nikdo z nich nezemřel na žádnou chorobu jako posledně, což je zároveň požehnání pro ně a prokletí pro Dominium. Teď totiž docela napevno věděj, že se tady můžou usadit a žádná nemoc už je neohrožuje. Problém je v tom, že sem nedošli nejdřív jejich zákonodárci.“

V davu to znovu zahučí.

Otočím se zpátky na Matisu. Pomalu ustupuje dozadu a dostává se mimo dav stojících lidí.

„Jak si můžeme být jistí, že to, co nám tu říkáte, je pravda?“ zakřičí nějaký muž. Dav se znovu utiší.

Henderson se zarazí. „Proč bych si něco takového vymejšlel?“

Muž přivře oči do úzkých škvír. „Mluvíte totiž, jako byste ani nebyl jeden z nich.“

„To taky nejsem.“ Hendersonův úšklebek je v tu ránu zpátky. „Vláda — čili Dominium — je jenom pro ovce. Zato já jsem *podnikatel*.“ Jeho úsměv se ještě rozšíří. „Jsem o dost oportunističtější než rebelové, ale zase míň mimo zákon než ta samotářská sebranka.“ Zasměje se vlastním slovům, ale vzhledem k tomu, že nikdo z nás nemá ani tušení, o čem to mluví, směje se sám. Nezdá se však, že by mu to dělalo nějaké starosti. Rozhlédne se po nás. „Říkali jste předtím, že se se mnou rádi podělíte o kus žvance, nebo ne? Myslím, že bych zvládnul ještě jednu snídani.“

KAPITOLA TŘETÍ

„Matiso!“ protlačím se ven dveřmi obřadní síně a zahlédnu ji, jak prochází kolem přístřešku se zbraněmi a mizí za rohem. Když tam zahnu taky, skoro do ní vrazím. Stojí v těsném hloučku s Isim a Nishwou.

Hlava s tmavými vlasy se otočí mým směrem. „Musíme ihned odejít.“

„Teď hned?“

„Jenom si sbalíme a vyrazíme.“ Pak se otočí na svého bratra Nishwu, toho s kulatým obličejem. „Můžeš přichystat koně?“

Nishwa přikývne.

K Isimu promluví v jejich rodném jazyce. Ten poplácá Nishwu po zádech. Zdá se, jako by se mu ulevilo. Každý z nich se vydá opačným směrem. Vyjeveně se dívám na Matisu.

„Pojďme, sbalíme si věci,“ řekne, kývne na mě a vydá se k východní čtvrti.

„Tak dobře,“ odpovím jí s pocitem, že nejsem tak úplně součástí jejich konverzace a nemám tušení proč. Spěchám za ní. „Ale musím dát vědět Kaneovi.“

„Poslala jsem Isiho, aby ho přivedl,“ řekne mi Matisa, když otevírá dveře do naší kuchyně. Přejde místnost a začne

rozdělovat zásoby sušeného jídla, které jsme předtím naskládaly na kuchyňský stůl.

„Kane říkal, že může být nachystaný během okamžiku,“ řeknu jí, ale pořád mám pocit, jako bych byla trochu mimo dění. Snažím se potlačit obavy a nejistotu při pomyslení na to, jak bude asi reagovat jeho máma.

„To je dobře.“ Její ruce se probírají pytlíky cibulové mouky a sušeného ovoce. Působí hrozně nervózně, což znejistuje i mě.

Z věšáků vedle dveří sundám její vak na sedlo a přinesu ho ke stolu. „Jde o to, co říkal Henderson,“ troufnu si poznamenat.

Přikývne a začne do vaku ládovat zásoby sušeného jídla. Pohled přitom upírá do prázdna, jako by nad něčím soustředěně přemýšlela.

„Matiso,“ řeknu a položím svou ruku na její, která je v neustálém pohybu. „Bylo sice vidět, jak se svým vyprávěním baví, ale nemůže si být jistý, co z toho všeho je pravda.“

„To je mi přece jasné,“ odvětlí Matisa. „Ten muž toho ví ve skutečnosti dost málo.“ V tu chvíli nechá jídlo jídlem a vydá se k ložnici. Následuji ji do původního tátova pokoje, kde Matisa začne horečně balit oblečení do vaku, který vytáhla zpod postele.

„No tak proč — chci říct, proč jsi tak strašně... vyděšená?“

Ani se nazastaví. „Nejde o to, co ten muž ví, ale o to, co s sebou přináší.“

„A to je co?“

Matisa se zarazí.

„Matiso?“

Zvedne hlavu, pohledem sklouzne ke dveřím a pak zpátky ke mně. Její oči jsou ztrápené a divoké jako rozbouraná řeka. „Musím ti něco říct,“ pronese nakonec. „Jedná se o tu nemoc, která zabila tolik vašich lidí, když sem kdysi před lety poprvé přicestovali.“

„Dobře,“ přikývnu.

„Řeknu to ale jen a jen tobě,“ upozorňuje mě Matisa opatrně.

To mě zarazí. Až doteď vždycky mluvila otevřeně s námi všemi — s Tomem a Kanem, se svým bratrem a bratrancem i se mnou.

„Em?“

„Samozřejmě,“ odpovím jí.

Matisa usedne na okraj mojí postele. „Řekla jsem ti, že jsme z téhle oblasti odešli, když se ta nemoc objevila. Vyprávěla jsem ti také o tom, že se mým lidem zdály sny o další smrti, která přijde. Věděli jsme také to, že tuhle novou smrt přinesou noví lidé. Přistěhovalci.“

Souhlasně přikývnu. Matisini lidé odešli kvůli těm snům vysoko do hor, daleko od nížinných plání. Spřátelili se s dalšími skupinami Prvních národů na jihu, takže se jim podařilo vytvořit jednotnou linii připravenou čelit nově příchozímu nebezpečí: přistěhovalcům. Jinými slovy nám.

„Neřekla jsem ti ale, že v době, kdy jsme odsud odcháze-
li, jsme tady s tou nemocí už poměrně dlouhou dobu žili,“
vypráví a sepne přitom ruce. „Celé dlouhé roky umírali lidé
a zvířata kolem nás způsobem, který jsme si neuměli vysvětlit.
Nepodobalo se to žádné nákaze z východu, o kterých jsme
slyšeli. Tahle nemoc se totiž nepřenášela z člověka na
člověka. Objevovala se a zase mizela bez jakékoliv rozpozna-

telné vnější příčiny.“ Tady Matisa na okamžik zaváhá. „Nakonec jsme zjistili, že její zdroj je v menších vodách.“

„V menších vodách?“

„V různých potocích a menších říčkách. Vaši lidé tehdy před lety přežili jenom díky tomu, že se vystěhovali z lesů, pryč od téhle nemoci.“

Pomyslím na pozůstatky prvních osad, které jsem loni na podzim objevila. Na všechny ty rozpadlé boudy hluboko v lesích, které stály vedle vyschlých říčních koryt. V našich příbězích se vypráví o tom, jak se osadníci, kteří přežili, sjednotili a vystavěli naši pevnost u velké řeky proto, aby se ubránili „zlu z lesů“, které jejich druhy zabíjelo. Oči se mi najednou rozšíří, protože všemu porozumím.

„Moji předkové tu nemoc zkoumali dlouhé roky. Voda byla bezpečná, jenom když se převařila, ale to samozřejmě nešlo dělat pokaždé. Navíc nebylo možné určit, kde přesně se nákaza vyskytuje, dokud už nebylo pozdě. Roky a roky jsme pozorovali zvířata, která přežívala. Díky tomu jsme objevili lék, který nás ochraňoval,“ pokračuje Matisa. „Dodnes je to naše nejstřeženější tajemství.“

Svraštím čelo a pokouším se přesně pochopit význam jejích slov.

„Právě takhle naše ochrana před nákazou nám vždycky poskytovala zásadní výhodu proti všem ostatním.“ Při těch slovech se mi podívá zpříma do očí. „Rozumíš mi?“

Říkali tomu *krváčení*, tak to aspoň zmiňoval Henderson. *Každěj, kdo se v těchhle končímách pokusil usadit, se tím dřív nebo pozděj nakazil.*

„Chceš říct, že zatímco vy jste dokázali přežít, jiní lidé — lidé z východu — ne.“

Přikývne na souhlas. „Právě díky tomu jsme tak dlouho žili v klidu.“

„Ale Henderson říkal, že nebezpečí nákazy už pominulo.“

„Jenomže on neví to, co si myslí, že ví,“ vysvětluje mi Matisa. „Je to pořád tady, ale přichází to a odchází, objevuje se to bez varování. Náš lék nám ale zajišťuje, že bez ohledu na tohle všechno zůstáváme chráněni.“

„A znají ho všichni vaši lidé?“

Matisa zavrtí hlavou. „Jenom hrstka z nás. Jedná se o vnitřní okruh léčitelů. Ten lék se připravuje ze směsi mnoha tajných bylin a rostlin, ale vlastně jenom jedna z nich má skutečnou moc nákazu odvrátit. Která z nich to je, vědí pouze a jedině lidé z tohoto okruhu. No a já —“ tady se Matisa znovu na okamžik odmlčí — „já jsem součástí toho kruhu.“

Jenom na ni zírám. „Takže vy to tajíte před vlastními lidmi?“

„Zkus to prosím tě pochopit. Ta informace má obrovskou hodnotu. A kdyby se dostala do nepovolaných rukou...“

„Myslíš do rukou osidlovatelů,“ přeruším ji.

„Byla by to pro nás obrovská katastrofa,“ pokračuje Matisa. „Ne všichni totiž chápou, že pokud si tohle své tajemství dokážeme střežit, může nás uchránit před tím, co se kdysi stalo na východě.“

Na východě. Zním ten příběh od sestry Manon. Když království Starého světa přišla do nové země, naučily je První národy — lidé, kteří už tam žili —, jak v jejich zemi přežít. Potom je přistěhovalci za jejich laskavost uvěznil, zotročili a nakonec i usmrtili. Matisini lidé mají právo se bát.

„Celé roky jsme tajně vysílali zvědy, aby nám přinášeli informace z východu. Naučili jsme se jazyky Dominia, studovali jsme jejich válečné zbraně. Udělali jsme všechno, co bylo

v našich silách, abychom měli představu, čemu čelíme. Ale naši skutečnou výhodou zůstává ten lék,“ dokončí a zkoumavě se na mě zadívá.

To, co říká, dává smysl, a přesto jako by se mi v žaludku rozlévala podivná nejistota. Tohle tajemství — zamlčování pravdy před vlastními lidmi pro jejich dobro — mi zní až příliš povědomě. Poctivost je jednou z našich ctností, ale právě lži udržovaly naše společenství ve strachu hrozně dlouhou dobu. Otec bratra Stockhama lidem lhal, aby si udržel své vůdcovské postavení, a Stockham v jeho lži pokračoval, protože nevěřil, že by lidé byli schopni sami za sebe rozhodovat správně. Stejně, jako jsem já nevěřila svému tátovi a nesvětila se mu s tím, co jsem našla v lese: se sešitem, který objasňoval pravý stav věcí. Možná že kdybych to udělala, mohl být ještě...

Zaplaším tu myšlenku a pohrbím ji někam hluboko do svého nitra.

„Když k nám lidé z Dominia přijdou, můžeme jim nabídnout ochranu před nákazou — můžeme i jim podat náš lék — výměnou za svobodu a soužití v míru. Takový byl alespoň vždycky náš plán.“

„Ale oni už přicházejí,“ poznamenám jenom.

Matisa přikývne a ve tváři má znepokojený výraz. „Tehle Henderson je jenom první z mnoha nových osadníků. Věřím, že právě on předznamenává začátek...“

Odmlčí se, ale mně je jasné, co chtěla říct: začátek *války*. Matisa věří, že s sebou přináší válku, tu, která se objevuje v jejích snech.

Zahledím se na své ruce a pokouším se přemýšlet. Chápu, že nejlepší šanci mají její lidé tehdy, když naleznou způsob,

jak s nově příchozími vycházet za podmínek, které sami stanoví. A čím více lidí musí udržet nějaké tajemství, tím větší je riziko, že to tajemství bude vyraženo. Říkám si, že je velký rozdíl mezi nimi a tajemstvími, které zadržoval bratr Stockham. A to je důležité.

„Ti nejsilnější a nejrychlejší z našich lidí brzy opustí náš domov, aby se vydali na lov velkých stád. V tu chvíli budeme nejzranitelnější. Proto jim chci tyhle novinky sdělit včas, aby zůstali a mohli naše ležení bránit.“

„Kdy vyrážejí?“ zeptám se Matisy.

„Jakmile skončí období dešťů, vydávají se na cestu.“

Přemýšlím, kolik času nám zbývá. Balsamorhiza, kterou sbírám, má teprve malinké výhonky. Kvete vždycky, když skončí období dešťů. Další letní rostliny, které taky sbírám, ještě vůbec nezačaly růst. Období tání a dešťů skončí za několik týdnů, možná o malinko později.

„Říkala jsi, že nám zabere asi týden dostat se k vám?“

Přikývne na souhlas. „Podle mě tak nějak.“

To mě trochu uklidní, ale stejně mi to nedá. „Než jste našli naši pevnost, zabralo vám přece pátrání po nás celé léto.“

„To proto, že jsme nevěděli, kde přesně vás máme hledat,“ vysvětlí mi Matisa. „Pohybovali jsme se... v kruzích. Cesta odsud domů bude ale daleko přímější.“

Přímější. A co ti osadníci jižně a západně od nás, o kterých mluvil Henderson?

„Henderson říkal, že nově příchozím se daří dobře. Jak je to možné?“

Roztáhne ruce v nejistém gestu. „To netuším. Předpokládám, že s nemocí ještě nepřišli do styku. Možná že prostě měli zatím jenom štěstí.“

„Vlastně stejně jako my,“ řeknu tiše, ale mé myšlenky už se ubírají jiným směrem. Pokud si Matisini lidé pořád nejsou jistí, ve kterých vodách se nákaza nachází, mohou si být jistí tím, že krvácení pořád ještě hrozí? Nebo si představme, což by byla ještě horší varianta, že naše štěstí jednoho dne skončí. Co by se stalo, kdyby se nákaza nakonec dostala i do naší řeky? Kaneova rodina. A Tomova. Nemůžu přece odjet s vědomím, že nemají lék. S vědomím, jak blízko neštěstí se můžou všichni nacházet...

Matisa si mého úleku všimne. Položí svou ruku na moji paži. „V tom, že se vašim lidem podařilo přežít, bylo daleko víc než jen štěstí,“ řekne mi.

Svráštím čelo, protože jejím slovům nerozumím.

Na okamžik zaváhá. „Pokud ti prozradím, jak tohle vím, nesmíš nikdy ani na jediný okamžik zapomenout, jak cenná tahle informace je. Není to pro každého, tobě to nicméně řeknu. Ale jen a jen tobě.“

„A co Kane?“

„Bude lepší, když nebude o ničem vědět. Když něco nevíš, znamená to, že to nemůžeš ani nikomu dalšímu prozradit.“

„Ale Kane by přece nikdy —“

„Nejde o to, jestli by něco vyzradil, nebo ne, ale musíš mi prostě věřit, když říkám, že takhle to bude pro všechny bezpečnější.“ Její tvář je stažená bolestí. Je vidět, že podělit se o to, byť jenom se mnou, ji stojí značné úsilí.

Co by na to asi řekli její lidé, kdyby se o tom dozvěděli? Copak je fér žádat po ní, aby svou přísahu porušila hned dvakrát po sobě? Zhluboka se nadechnu. „Pokud to pro něj bude bezpečnější, můžu si to nechat pro sebe.“ V tu chvíli mi ale hlavou samovolně probleskne obrázek bratra Stockhama.

Sňala jsi ze mě břímě, pronesl tehdy těsně před tím, než si vložil zbraň do úst...

„Vaše společenství ten lék odjakživa mělo,“ řekne Matisa. Jenom na ni šokovaně zírám.

„Dávno jsme vyzozorovali, že zvířata, která požívají konkrétní rostlinu, nikdy ne onemocní. Proto jsme tuto rostlinu začali přidávat do našeho jídla. Roste v blízkosti vaší pevnosti — a jak jsem se měla možnost přesvědčit během smrtné zimy, používáte ji skoro denně.“

Oči se mi rozšíří překvapením. „Pane na nebi,“ zamumlám. Po všechny ty roky, kdy jsme žili v panickém strachu z imaginární příšery, jsme byli chráněni před nebezpečím, které nám ve skutečnosti hrozilo. A chránila nás nějaká rostlina.

Mírně nakloním hlavu a mozek se mi vaří, jak se snažím přijít na to, kterou rostlinu by Matisa mohla mít na mysli. Musí to být taková, kterou používáme každodenně. Dokonce to může být některá z těch, které jsem sbírala pro sestru Manon... vybaví se mi ozdravovna vonící po šalvěji lékařské.

Vzhlednu a podívám se na Matisu.

Má vážnou tvář. „Tvoji lidé jsou tady v bezpečí,“ řekne jenom.

Někdy je lepší nevědět.

„Tak dobře.“ Ale pocit nejistoty ne a ne zmizet.

„Po cestě tu léčivou rostlinu nasbíráme,“ pokračuje Matisa. „Pokud ovšem —“ zase se na okamžik zarazí — „pokud ovšem chceš pořád ještě jet.“

„Samozřejmě že pojedu s vámi,“ ujistím ji a při těch slovech se mi vybaví sen z dnešního rána — sen, ve kterém Matisa umírala na strážních pláních a já jsem ji pohřbívala — a jako

by se mého srdce dotkla ledová ruka. Bylo to poprvé, kdy se mi zdálo o smrti. Zbytek mých snů, těch, které mluvily o životě, se týkal Matisina domova.

Možná že mě ten sen o smrti nutil opustit tohle místo. Možná mě měl varovat před tím, co by se Matiso mohlo stát, kdybychom tady zůstali.

Měla bych jí o něm říct?

Podívám se do její ustarané tváře a na její roztřesené ruce, které nervózně utahují šňůrky vaku.

Ne. Povím jí o něm později — přidávat jí v tuhle chvíli další starosti by k ničemu nevedlo — a ujistím se, že se domů ke svým lidem dostane v bezpečí.

Že se dostane na místo, které nabízí život.

Zvedne vak z postele a pohledem zavadí o mou nemocnou nohu. „Nezapomeň si s sebou sbalit výluh.“

Vtom se ozve zaklepání na venkovní dveře a obě otočíme hlavu.

Pospíšíme zpátky do společné místnosti. Ve dveřích čeká Kane. Jeho máma, sestra Violet, stojí hned za ním. Zpoza ní se na nás svýma vodnatýma očima dívá bratr Andre.

„Co se děje?“ zeptám se.

Kane se rozpačitě poškrábe na zátylku. Slova, jež vyjdou z jeho úst, jsou ta poslední, která bych v tuhle chvíli očekávala. „Oni chtějí jít s námi,“ pronese totiž.

Stojím venku před branami a čekám na něj. Hluboko v srdci cítím hrůzu. Tohle není správné, není to fér.

Zbytek skupiny čeká až za strážními pláňmi. Čekají, až se rozloučím. Poskytli mi dostatek prostoru, abych to mohla udělat.

Jeho špinavě blondatá hřiva se vynoří zpoza zdi pevnosti. Jak se ke mně blíží, dívá se maličko nejistě a něco nese. Může to být luk? Celé měsíce se cvičil v mnoha různých dovednostech — s lukem a šípem i s Andreho zbraněmi —, cvičil, protože si myslel, že půjde do neznáma se mnou. Chtěl být schopný pomáhat při lovu a taky nás ochránit.

Hruď se mi začne svírat bolestí.

Když přijde trochu blíž, vidím, že to je dětský luk, vyrobený z vrbového proutí a střívka.

Tom mírně nakloní hlavu ke straně. „Dej tohle Nicovi,“ řekne a luk mi podá. Potom pokrčí rameny. „Vypadá trochu nervózně. Třeba by ho to mohlo rozveselit.“

Chvilí se na luk jenom mlčky dívám a potom ztěžka polknu. „Určitě to pomůže.“

Ruce si zasune za opasek, jako by nevěděl, co s nimi, a hlavou pokývne k mému vaku.

„Tak je to konečně tady, co?“ řekne potom. „Zdá se, jako bys po tomhle toužila celý svůj život. Prostě už od doby, kdy jsme byli ještě malí.“

Přinutím se na Toma usmát. „Asi máš pravdu.“ Hlas mám zastřený. „I když jsem o tom ani sama nevěděla.“

Díváme se jeden na druhého. Snaží se kvůli mně tvářit statečně, vím to, ale v jeho blankytně modrých očích se mihne záblesk smutku. Smutku — a taky touhy.

„Tohle znamená skutečně prokázat odvahu — tak, jak by se to mělo dělat,“ pronese Tom.

Tentokrát se usměji doopravdy. Má naprostou pravdu. Než jsem potkala Matisu, odvaha se vztahovala jenom na věci uvnitř pevnosti, na věci, které náš život tady alespoň trochu usnadňovaly, aniž bychom riskovali jakoukoli vý-

TEMNÁ TÁNÍ

pravu do lesů. Já jsem tuhle vlastnost prokázala jinak, nově, přivedla jsem Matisu do pevnosti a ukázala všem, že žádní *malmaci* neexistují. I Tom ale prokázal odvahu úplně novým způsobem: postavil se radním a přesvědčil Andreho, aby otevřel brány a pustil mě a Matisu dovnitř, a to všechno navzdory svému strachu.

Teď už nevypadá vystrašeně.

Když ale pomyslím na to, že sedí u postele svého táty, po lžičkách mu podává čaj, který jsem přichystala, a je zavřený v téhle podělané pevnosti, místo aby se s námi vydal na cestu...

Sevře se mi z toho pomyslení žaludek. „Měl bys jet s námi,“ řeknu dřív, než se stačím zarazit. „Ty tam patříš. Ty —“

„Em,“ přeruší mě Tom. „My dva se zase brzy uvidíme.“

Z jeho výrazu je jasné, že už se dávno rozhodl. Proto rychle přikývnu, a aby neviděl všechny ty pochyby a smutek v mých očích, rychle se k němu vrhnu a zabořím hlavu do jeho hrudi.

Jeho ruce mě obejmou, já se k němu co nejpevněji přivinu a tak moc se snažím, aby mi z očí netekly slzy. Můj pláč mu v ničem nepomůže.

Pohladí mě po vlasech svojí laskavou, zjizvenou rukou. Modlím se k Všemohoucímu, aby se už nikdy nemusel schválně pálit. Modlím se, aby tady beze mě byl v pořádku.

O krok ustoupí a tentokrát je jeho pohled pevný.

„Tak už běž,“ řekne jenom.

KAPITOLA ČTVRTÁ

Slabé nárazy větru mě tlačí kupředu do temného objetí lesa. Listy stromů jsou zářivé a mají odzbrojující zelenou barvu, kterou lze spatřit právě jen v období tání. Zastavím se a zhluboka se nadechnu čerstvého vzduchu. Jako bych polykala sladkou, lahodnou tekutinu, která plní má ústa a hrud'. Jako bych vdechovala samotnou svobodu. Život.

Přesně takhle jsem si to vždycky představovala.

Horký dech ovane můj krk.

Teda, skoro takhle.

Otočím se a hned za sebou spatřím hlavu Isiho koně a jeho jemné nozdry pokryté kapičkami vody. Těsně nad bílým čelem koňské hlavy uvidím Isiho tvář, která se na mě mračí. Zvednu obočí. Místo odpovědi se Isi jenom významně podívá za sebe na ostatní: na sestru Violet a její malé synky, Daniela a Nica. Na bratra Andreho s jeho ošoupaným kloboukem a nepoddajnými vousy. Na Kanea.

Kráčejí lesem a ve tvářích mají výraz nehraného úžasu. Kráčejí...

„Moc pomalu,“ procedí Isi mezi zuby.

„Prostě jenom nejsou zvyklí být tady venku,“ řeknu, i když jsem si dobře vědoma toho, že tímhle tempem jdeme už

několik hodin. Navíc, když se to tak vezme, ani já na to nejsem zvyklá. Nishwa jel jako předvoj prozkoumat krajinu před námi, chvíli jede s námi a pak zase vyjíždí dopředu. Matisa se stará o konec naší výpravy a čas od času se na svém koni vrací zpátky a zase nás dojíždí.

„My ale nemáme čas na to, abychom si *zvykali* na nové věci,“ řekne Isi a zamračeně se na skupinku podívá.

„A jak bychom podle tebe mohli jejich tempo zrychlit?“

„Kéž bych to věděl. Vždyť ani neumějí jezdit na koni.“

„Takže bys byl radši, kdyby s námi nešli?“

„Copak ty ne?“ otočí Isi svůj pohled zase ke mně.

„Jistěže jsem ráda, že se na cestu vydali s námi,“ řeknu mu.

Isi si mě opět přeměří tím svým tvrdým pohledem, jako by se mě ptal, jestli si jsem jistá vlastními slovy a jestli skutečně vím, co si doopravdy myslím. Nesnáším ten pohled. Připomíná mi totiž, jak často jsem porušovala ctnost poctivosti. Nemělo by mě to nijak trápit. Od té doby, co jsem prokázala poznání, jsem začala vidět ctnosti v úplně novém světle. Nejsou tak jednoznačně vymezené, jak se zdálo. Přesto se mi uleví, když Isi mlaskne, pobídne svého koně a vydá se zpátky k sestře Violet a jejím synkům. Hlasitě vydechnu.

Možná že „ráda“ nebylo tak docela to správné slovo. Sestra Violet se snaží udržet celou rodinu pohromadě za každou cenu, urputněji, než jsem předpokládala. Navíc vidím, jak je Isi rozzuřený. Kdyby se nás na cestu vydalo jenom šest, jak bylo původně plánováno — Matisa, Isi, Nishwa, Tom, Kane a já —, měla trvat sotva týden za předpokladu, že na každém koni pojedeme dva. Ale teď, když nás tolik musí jít pěšky, nám cesta zabere dobrých čtrnáct dní. Jenomže když se tam Kane s nimi takhle objevil, nedalo se nic moc...

KAPITOLA ČTVRTÁ

Když si vzpomenu na výraz v Matisině tváři, přepadne mě pocit viny. Byla rozpolcená: brát s sebou všechny ty lidi rozhodně nebylo v plánu, ale zároveň na Kaneovi viděla, že netuší, jak by svou mámu odmítl.

Isi z toho byl nešťastný, ale Matisa ho uklidnila a přesvědčila ho, že to bude v pořádku.

A potom je tu bratr Andre. Jenže když už s námi měla jít sestra Violet i se svými dětmi, proč by vadil jeden člověk navíc?

„*Je suis âgé,*“ řekl Andre. „*Je n'aurai pas d'autre chance de voir le monde.*“

Byla to pravda: Andre je starý. A pokud chce ještě vidět svět, jít s námi je jeho jediná šance. Zabolí mě, když si vzpomenu, jak se loučil se svou útloučkou dcerou, s jejím druhem a s jejich dětmi. Na okamžik se k němu přitiskla a objala ho svými drobnými ručkama, ale když pak ustoupila, na tváři měla úsměv.

„*Allez-y voir le monde, papa,*“ řekla mu. Jděte si prohlédnout svět, tatínku.

Dívám se na něj, jak pochoduje a na zádech má vak a k němu přivázané dvě zbraně. Předtím jsme sice už jednu zbraň vlastnili a Kane má výbornou mušku, ale s puškami nikdy moc necvičil, dává přednost nožům. Je dobře, že jde Andre s námi.

Ale měl tady být Tom.

Sleduji Nica, který odběhne od mámy a chytne Kaneovu ruku. Kane se na něj usměje a bolest, kterou jsem pocítovala, jako by byla rázem ta tam. Kane se takhle aspoň nemusel s nikým loučit, když už já jsem musela dát sbohem Tomovi. Vidět tu obrovskou úlevu v Kaneově tváři, když Matisa na-

konec přemluvila Isiho — byla jsem šťastná a nejistá zároveň. Ovšem tíží mě to, že před ním musím tajit pravdu o krvácení.

Druhá věc je, že kdybych teď Kaneovi o krvácení řekla všechno, včetně toho, že jsme před ním chráněni, znamenalo by to požádat ho, aby nic neříkal své mámě. To přece nemůžu udělat. A kdyby jí Kane tajemství prozradil, neznamenalo by to pro Matisu nic jiného, než že svůj slib porušila ne jednou, ale hned třikrát. Ne. Matisa nás ochrání, dokud se nedostaneme až k jejím lidem.

Setřesu ze sebe pocity nejistoty.

Isi se ohne a zvedne k sobě do sedla natěšeného Daniela. Posadí ho před sebe na kropenatě šedý hřbet a otočí koně o sto osmdesát stupňů.

„Koukej, Em!“ zakřičí na mě Daniel nadšeně, když projíždějí kolem. Je bez sebe radostí, že může být tady venku mimo pevnost. Trochu jiný případ je jeho starší bratr Nico, který je daleko ostražitější, ale zrovna v tuhle chvíli má taky oči rozšířené úžasem.

Vydám se za nimi a *les trembles* — vysoké topoly — nám šustí a ševelí nad hlavami. Protlačím se křovím a stoupám na nový jarní mech, na drobounké zelené šlahouny přesličky. Když přelézám kládu porostlou mechovím, došlápnu zdravou nohou na něco tvrdého — je to jako kámen. Zaslachnu křupnutí, jak mi noha podjede. Čerstvý kapradinový porost, který odhrnu, abych se podívala, na co jsem to došlápala, je hebounký na dotek. Moje prsty narazí na něco chladného a tvrdého.

Kosti.

Ucuknu. Vypadá to jako vysoká, která už tu leží pěkně dlouho. Kosti ošlehané větrem a sněhem vyhlazené úplně

doběla. Opatrně kostru obejdu a říkám si, jak asi zvíře zemřelo. Zabil ho predátor, nebo zhynulo věkem? Možná že zima byla obzvlášť krutá.

Zničehonic si vzpomenu na Jamesonovu rodinu, která touhle cestou procházela před několika měsíci. Neměli žádné zbraně, jenom luk a pár svých věcí, které se jim podařilo sbalit do vaků na zádech. Vyráželi, zrovna když se první ledové větry proháněly pláněmi a narážely na hradby naší pevnosti.

Není nejmenší šance, že by tady venku mohli přežít.

Polknu. Bylo to rozhodnutí celého společenství, vykázat je tímhle způsobem. Bratr Jameson navíc zabil mého tátu. A zabil by i mě, Kanea nebo kohokoli, kdo by mu stál v cestě, kdyby ho Kane nesrazil k zemi nožem. Nikdo v pevnosti už nebyl ochoten věřit komukoliv z jeho rodiny. A ani já jsem o tom tehdy moc nepřemýšlela — v době, kdy jsme je vyháněli.

Ale vím, jaké to je, připadat si vyčleněná. Každíčkový den jsem musela čelit spoustě nedůvěřivých pohledů. Dokážete si představit, že právě tenhle pocit si s sebou vezmete do hrobu?

„Co je to?“ To se Matisa objevila po mém boku, nepozorovaně a tiše jako pěna.

Zarazím se a rozhlížím se kolem. Mate mě, že ji vidím vedle sebe bez koně.

Pohodí hlavou a naznačí někam za sebe směrem k pláni. „Dala jsem svého koně na chvíli sestře Violet. Zdá nám může pohlídat Nishwa.“

Otočím se. Bratr Andre teď vede Tečku, na které sedí sestra Violet s Nicem. Kane jde pěšky za nimi.

Znovu mě zaplaví pocit viny. „Mrzí mě to,“ řeknu Matisse. Zarazí se, je zmatená. „Myslím dnešní ráno,“ vysvětluji jí. „Neměla jsem tušení, že by se mohli chtít přidat. Mrzí mě, že jsem tě tomu vystavila.“

Jenom mávne rukou. „Nepřipadalo mi správné je odmítnout.“

„Ale takhle nám bude trvat skoro dvakrát tak dlouho, než se k vám dostaneme.“

„Máme dost času.“

Z jejího hlasu je poznat, že to, co říká, myslí vážně. Pozvednu tázavě obočí.

„Kdybychom se dostávali do moc velkého skluzu,“ pokračuje Matisa dál, „můžu poslat Nishwu a Isiho napřed.“

Pozorně se na ni zadívám. Jsme jenom půl dne cesty od naší pevnosti a už vypadá šťastnější — jako by z ní někdo sejmul těžké břímě. „Jsi si jistá, že je to takhle v pořádku?“ zeptám se jí ještě. „Dneska ráno...“

Tváře jí při těch slovech lehce zčervenají. „Dneska ráno jsem byla trochu rozrušená,“ připustí Matisa. „Novinky, se kterými přišel ten zeměměřič, mě krapet rozhodily. A Kaneova prosba představovala další nečekané překvapení. Ale teď už jsme na cestě. A k našim lidem se dostaneme včas.“

Překročím kostru na zemi a společně pokračujeme v chůzi. „Isi ale nevypadá, že by tvůj názor sdílel.“

„Takže tohle tě trápí?“ zeptá se. „Isi byl vždycky netrpělivý a chtěl se co nejrychleji dostat zpátky domů.“

„Spíš tak celkově nemá radost, že jsme vůbec tady. Ani to, že jsi mě učila jezdit na koni, se mu zrovna nelíbilo, pama-tuješ?“ Zatímco jsme zůstávali v pevnosti, dokud byla sestra Manon naživu, snažila se Matisa mě a Kanea naučit jezdit

na koni. A Isi nás se zlověstným výrazem pozoroval, jak pořád dokola objíždíme ohradu pro ovce.

Povzdechne si. „No jo, já vím.“ Potom se však na její tváři objeví náznak úsměvu. „Třeba to ale bylo proto, že ti tak dlouho trvalo, než ses to trochu naučila.“

„To není pravda!“ protestuji okamžitě. Jenomže ona má pravdu — ježdění na koni mi moc nejde.

„Ale tvůj kluk, to je něco docela jiného,“ pronese Matisa uznale. A znovu má pravdu: Kaneovi šlo ježdění na koni od první chvíle. Skoro jako by to byla vzpomínka, kterou nosil dlouho uloženou někde hluboko v sobě a teď si ji konečně vybavil.

Natočím hlavu a podívám se na něho. Tmavé oči, čerstvě oholená hlava a košile tradičně rozhalená u krku. Tady venku působí přirozeně a uvolněně. Jako by byl celý život předurčen k tomu, aby se dostal za zdi naší pevnosti. Všimne si, že se na něj dívám, a zahledí se mi přímo do očí. Ruku si položí na srdce a předstírá, že si upravuje popruh vaku, který nese na zádech. Je to naše tajné gesto, kterým mi sděluje: „*Nosím tě tady.*“

Klopýtnu. Navíc si všimnu, že na mě zírá jeho máma, a tak svůj pohled rychle odvrátím.

„Mhm,“ řekne významně Matisa, jako bych jí všechno vysvětlila.

„Žádné mhm,“ odporuji jí a snažím se udržet neutrální výraz. Znovu se rozejdu pravidelným krokem.

„Ale jo, mhm,“ řekne znovu. „Vy dva jste jako přeríjní myši, na které shora shlíží orel.“

„V tom případě,“ řeknu a vyhýbám se jejímu pohledu, „potřebujeme najít nějakou noru.“

„A věděly byste, vy dvě myšky, co byste spolu měly dělat v noře?“ zeptá se mě a štouchne do mě loktem.

„Pár nápadů bych měla,“ zamumlám.

Matisin průzračný smích se rozletí široko daleko po okolních lesích.

Oranžové plameny jasně žhnou a na stromy za našimi zády vrhají dlouhé stíny. Kaneovi malí bráškové sedí vedle mámy. Daniel má hlavu položenou na rameni sestry Violet a Nico si protírá oči, aby nepropadl spánku.

Naproti mně přes oheň sedí Kane vedle Andreho, kterého podle mě plně zaměstnává popis všech těch neznámých ptačích zvuků, které během dneška zaslechl. Kane ho však poslouchá jenom tak napůl, oči mu neustále ujíždějí a pohledem spočívá na mojí tváři. Nedokážu zabránit úsměvu, který se mi dere na rty.

Vtom se na mě podívá jeho máma, takže co nejrychleji popadnu další větev a přiložím ji do ohně, třebaže hoří hezky i bez toho.

Žaludky máme plné dušeného srnčího masa a čaje, který připravila Matisa — čaje, který obsahoval tajný lék —, a všichni se choulíme v dekách, aby k nám nepronikl chlad kvapem se přibližující noci. Naše stany a stočené spací pytle jsou připraveny o kus dál mezi stromy a čekají, až do nich uložíme svá unavená těla.

Nishwa, sedící vedle mě, zvedne hlavu a zkoumá nebe nad vrcholky stromů.

„Co tam nahoře hledáš?“ zeptám se ho.

„Mraky se roztrhnou a obloha se brzy vyjasní,“ odpoví mi.